

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. december 18.
(csütörtök)

Szepesy László

MEGŐRIZTETNI JÉZUS KRISZTUSBAN

Alapige: Filippi 4,7

„... az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy életedet adtad azért, hogy mi Veled és Benned élhessünk. Köszönjük Neked, hogy ennek valóságát tapasztalhattuk meg az elmúlt napokban is, amikor vezettél, megtartottál, és megáldottál minket.

Hálát adunk Neked Teremtő Istenünk, hogy mint szerető Atya neveltél, megfeddtél, bátorítottál, és ha kellett, intettél minket! Köszönjük hozzánk szóló szavadat, amelyen keresztül utat mutattál nekünk ebben a zavaros értékrendű világban, és hogy az által világosságot gyújtottál a szívünkben, hogy a Te akarod fényében láthassuk és értékelhessük életünket.

Kérünk, bocsásd meg tékozlásunkat, hogy a sok ígét, amit nekünk adtál, nem vettük komolyan, vagy már el is felejtettük azt. Bocsásd meg nekünk, hogy a Te szavad nem gyökerezett meg a szívünkben, és amikor az ige miatt lenéztek, vagy gúnyoltak minket, akkor a Te szavad nem maradt meg bennünk. Bocsánatodat kérjük azért is, hogy annyit aggodalmaskodtunk életünk dolgai felől, pedig Neked gondod van még a mező virágára és a verebekre is, mennyivel inkább miránk, gyermekeidre.

Szeretnék, Urunk, mindezekben is golgotai keresztedre nézni, ahonnan várhatjuk és reméljük is bűnünkre bocsánatodat és kegyelmedet. És egyúttal arra kérünk Téged, hogy töltsd be szíveinket a Te akarod megismerésével minden lelki bölcsességgel és értelemben, hogy járulhassunk Tehozzád méltóan, a Te tetszésed szerint, minden jó cselekedettel gyümölcsöt termelve a Te dicsőségedre. Kérünk, kegyelmedből, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Mindannyiunkkal előfordul az, hogy valamilyen esemény, gond, probléma, vagy éppenséggel öröm annyira foglalkoztat minket, hogy leköti minden gondolatunkat. Este az elalvás előtt is arról a dologról gondolkozunk, de másnap is, bár végezzük a napi teendőinket, mégis gondolataink valahol e körül a dolog körül járnak. Hasonló történik akkor is, amikor valakihez nagyon mély érzelmek kötnek bennünket. Gondoljunk csak a szerelmesekre. Ha egy szerelmes ember elmegy az utcán, és meglát egy egyszerű pulóvert (akár kirakatban vagy valakin), olyat, ami a párjának is van, akkor rögtön ő jut az eszébe. Vagy gondoljunk arra, hogy valami örömteli, vagy éppen érdekes dolog történik, akkor egy szerelmes szívének rögtön az jut eszébe, hogy bárcsak itt lett volna a párom, vagy pedig: ezt el fogom neki mondani, mert tudom, hogy őt is érdekli. A szerelme iránti vonzalom megváltoztatja a gondolatait, és azt is, hogy hogyan tervezi életét, hogyan osztja be az idejét, úgy, hogy jusson rá idő. A szerelmes ember nagyon várja azt az időt, amit szerelmével tölthet. Tehát ilyenek vagyunk mi, emberek: a számunkra fontos emberek hatással vannak gondolatainkra, hatással vannak szívünkre.

A Szentírás hasonló módon beszél arról, hogy milyen kapcsolat kellene, hogy fűzzön bennünket Jézus Krisztushoz. Amikor a Szentírás Krisztus eljövételéről beszél, akkor egy olyan vágyak kellene felébrednie a szívünkben, amely Krisztus közelsége után vágyódik. Mint ahogy János apostol is megfogalmazza a Jelenések könyvének végén: „*bizony jövel Uram Jézus*”. Elhangzik Isten ígéje, ígérete, hogy „*bizony hamar eljövök*”, és erre a válasz az ember szívében megfogalmazódó vágy: „*ámen, bizony jövel Uram Jézus*”. Ennek a vágyak azonban nem csak időszakosnak, nem gyülekezeti alkalmakhoz kötődőeknek kellene lennie, hanem állandónak, ahogy azt jól tudjuk. Minden nap Isten után kellene vágyakoznunk és az Ő eljövételét kellene óhajtánunk és kívánunk. Ezért is tanít minket így imádkozni a mi Megváltó Urunk, hogy minden nap ezt vágyjuk: „*jöjjön el a te országod*”. Ezzel a kéréssel is élesztgetni akarja szívünkben az Utána való vágyakozást. Ez pedig konkrétan azt jelenti, hogy a szívünket és gondolatainkat át kellene hatnia az Istenre figyelésnek, vagy ahogyan a felolvasott igeversben Pál apostol megfogalmazza: Jézus Krisztusban kellene lennie szívünknek és gondolatainknak. A szív alatt a Szentírás a személyes hajlandóságunkat, beállítottságunkat érti, azaz, hogy mi után vágyódunk, másként fogalmazva: ki után vágyódunk? A gondolatok alatt pedig a dolgok megértését kell értenünk: hogyan érted meg életed dolgait és eseményeit, a veled történő dolgokat? Amikor Pál apostol arról beszél, hogy Krisztus Jézusban kellene lennie szívünknek és gondolatainknak, arról beszél, hogy Krisztus Jézussal együtt kellene megértenünk minden dolgot az életünkben, és amikor valamilyen vágy megjelenik a szívünkben, amikor valami után elkezdünk vágyakozni, akkor an-

nak Jézus Krisztushoz kellene közelebb vinnie bennünket. Keresztyénként nem is lehetne más a célunk, mint az, amit Pál apostol egy másik levelében fogalmaz meg: le kell rombolnunk minden okoskodást, amelyet Isten ismerete ellen emelünk, és foglyul kell ejtenünk minden gondolatot, hogy engedelmeskedjünk Jézus Krisztusnak (2Kor 10,5). A Krisztus-várásnak tehát a teljes gondolatvilágunkat át kellene hatnia.

Ezzel szemben a gyakorlatban mást tapasztalunk: azt, hogy nem ilyenek vagyunk. Gondolatainkat nem pusztán hogy gyakran nem ejti foglyul Jézus Krisztus, hanem azok egyenesen szabadon járnak mindenfelé. Aggódunk életünk dolgai miatt, a problémákról nem Isten jut eszünkbe, hogy Őhozzá kellene fordulnunk azokkal, hanem rögtön azon kezdünk el gondolkodni, hogy hogyan oldjam meg egyedül, én magam ezt a helyzetet. Az örömök idején pedig próbálunk a jóra koncentrálni, és nagyon sokszor nem merjük megosztani azt másokkal, különösen nem Istennek hálát adni mások előtt, mivel félünk, hogy akkor valamennyit, akár egy cseppnyit is elveszítünk ebből az örömből és boldogságból. Alap beállítottságunk az, hogy a gondolataink csaponganak, és az éppen velünk történő dolgok kötnek le bennünket. Valljuk be, testvérek, őszintén, nagyon kevésszer jutunk csak el Istenhez szívünkkel is.

Természetesen amikor az Igét halljuk, azzal foglalkozunk, gyülekezeti alkalmakon vagyunk, vagy akár csendesheteken, tapasztalhatjuk annak örömét, milyen az, amikor Isten rabul ejti a szívünket és gondolatainkat. Amikor valóban Őkörülötte forog az életünk. De vegyük azt is észre, hogy még ezekben a helyzetekben is elég valami kisebb, bosszantó dolognak történnie, már is úgy viselkedünk, minthogyha nem hallottuk volna az igét, minthogyha nem is olvastuk volna azt. Igazak ránk a magvető példázatában leírtak, hogy az ige a szívünkben nagyon sokszor nem marad meg: vagy elviszi a Sátán, vagy csak felszínesen rajongunk érte, vagy az élet problémái, bajai nőnek a fejünk fölé, de nem marad meg úgy az ige a szívünkben, hogy Isten dicsőségére gyümölcsöt teremjünk. Ha gondolataink és szívünk Krisztusban is vannak időnként, a legtöbb esetben újból önállósodnak és elszakadnak Istentől. Nem tudunk állhatatosan megmaradni az Istenre való figyelésben, és az Ő várásában.

Erről beszél Jézus Krisztus a tíz szűz példázatában is. Mert ennek a példázatnak az egyik legfőbb mondanivalója az, hogy Jézus Krisztusra hosszan túrva, hosszútávon tervezve kellene várnunk úgy, hogy állhatatosak legyünk abban. De, amint azt sok esetben látjuk, ez az állhatatosság, ez a Krisztusban maradás gondolatok és szívek szintjén is nagyon sokszor nem igaz ránk.

De – tesszük fel a kérdést – hogy mégis hogyan éljünk így, minden nap Krisztust várva? Az ember saját természetét ismerve szinte lehetetlennek érzi ezt a feladatot. Szívünk és értelmünk inkább arra hajlamos, hogy a legnagyobb mélységek közepette kétségbe essen, a nyomorúságot és szegény-

séget látva és tapasztalva mindennél szegényebbnek gondolja magát, gyengeségünket érezve feladja a küzdelmet, és úgy érezzük és gondoljuk, hogy amikor mindent elveszítünk, akkor vége mindennek. Hogyan maradjon meg szívünk és értelmünk Krisztus Jézusban? Nem a tetteink szintjén értve a kérdést. Mert nem az a lényeg, hogy hogyan mutassuk meg másoknak, hogy mi Krisztus-követők vagyunk, vagy hogy hogyan tartsunk fenn egy látszatot magunkról. A kérdést a szó igazi mélységében kell értenünk: a szívünk és a gondolataink hogyan maradjanak meg Krisztus Jézusban? Átérezzük ennek a kérdésnek a nehézségét, és erőt próbáló súlyát is, úgy gondolom. De ha így érezzük, hogy ez nagy teher és küzdelem számunkra, akkor az Ige szerint jó úton haladunk! Amikor az ember belátja, hogy egymaga képtelen a gondolatait és szívét megőrizni Krisztus Jézusban, akkor járunk jó úton. Itt Pál apostol arról beszél a felolvasott igeversben, hogy egyedül Isten az, Aki képes minket megőrizni Jézus Krisztusban. Csakis Ő tudja ezt nekünk megadni, hogy a gondolataink és a szívünk Őbenne legyenek és maradjanak. Pál azért ír erről, hogy ezt a kérdést tisztázza: nem áll az ember hatalmában, hogy a gondolatait megőrizze, hanem egyedül Isten műve és ajándéka ez. Ezért mondja, hogy az Isten békessége az, amely meg fogja őrizni szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban. A félreértések elkerülése végett: Isten ezt nem úgy teszi, hogy passzivitásra buzdítana bennünket, nem úgy őriz meg bennünket, hogy közben nem bíz ránk feladatot, de mégis, mindaz, amit ránk bíz, és hogyha tennünk is kell valamit, nem az fog minket megőrizni, hanem Isten áldja meg mindazt, amit teszünk, és Ő lesz az, aki megőrzi szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban.

De hogyan viszi végbe ezt a nagy változást az életünkben Isten? Az ige egyértelműen beszél: az Ő békességére irányítja a figyelmünket, és az Ő békességén keresztül akarja nekünk adni ezt, azon keresztül akar megőrizni bennünket. A békesség alatt két dolgot kell értenünk. Először is azt, hogy Isten megbékélt velünk, gyermekeivel! Jézus Krisztus golgotai áldozata megbékítette Istent, mivel az tökéletes elégtételt jelentett számára a mi elkövetett bűneikért. Isten többé nem fogja számon kérni tőlünk a bűneinket, és nem is tesz semmit, ami a mi bűneink szerint való. Nem cselekszem az ő bűneik szerint – ígéri Isten. Ha fedd is, nem, mint elítélő Bíró teszi azt, hanem mint könyörülő és szerető Atya.

A békesség másik része az, hogy Isten jó lelkiismerettel ajándékozza meg a gyermekeit, minket. Azaz: mivel tudjuk, hogy Isten többé már nem haragszik ránk, ezért nem félünk bűneink miatt, hanem jó lelkiismerettel tudunk élni. Ez nem jogosít fel értelemszerűen minket a bűn elkövetésére, értve ezalatt, hogy szabadon vétkezhetem, mert Isten úgymint megbocsát. A jó lelkiismeret, a nyugodt lelkiismeret inkább azt jelenti, hogy minden ellenünk felhozott vádnak már megszűnt az érvénye, mert minden ítéletet Isten odaszegezett Jézus Krisztusban a golgotai keresztre. Ezért ha szívünk

vádol is, de Jézus Krisztusban reménységünk és bűnbocsánatunk van. És amennyiben ezt a békességet megkaptuk, akkor szívünk ezzel a békével lesz tele, és gondolataink is erről fognak szólni, és gondolataink is erről tesznek majd bizonyosságot, hogy Isten békessége van az én szívemben. Érdemes elgondolkoznunk azon, hogy valóban megértettük-e, elfogadtuk-e a nekünk nyújtott békességnek a teljes mélységét és minden jelentését magunkra nézve? Nem mardos-e és vádol minket a lelkiismeret, és tart bennünket rettegésben amiatt, hogy valamit tettünk, ami miatt Isten újból megharagudott ránk? Elfogadjuk-e azt, hogy Jézus Krisztus áldozata mindenre, szó szerint mindenre elegendő? Mert amennyiben ezt megtettük, amennyiben ezt hisszük, amennyiben ez a békesség ott van a szívünkben, akkor a gondolataink is Isten körül fognak járni. De csakis a Jézus Krisztusban megkapott békességre igaz ez, semmi másra. Az apostol nem önáltatásra, nem önbecsapásra, nem bűneink lekicsinyítésére buzdít itt minket, hogy légy nyugodt, mert úgylis minden megbocsátatott, hanem az igazi békességnek, Jézus Krisztus vérének megváltott árát is átélve, megtapasztalva, az így való elfogadásra igaz csak. De hogyan lesz miénk ez a békesség? – tehetjük fel ezt a kérdést. Isten milyen úton keresztül vezetve bennünket ajándékoz meg bennünket az Ő békességével?

A felolvasott igevers előtti 3 igevers nagyon jól ismert. Így hangzik: *„Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete! A ti szelídlélkúségeitek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésteekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”*

Ez a 3 út, amiről Isten itt beszél, vezet a békességre. Mert ez az Úr ígérete, hogy Isten békessége *„meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat”*, de ott van egy 'és' a vers elején, ami összekapcsolja az előzőekkel. Előbb beszél a három útról, és utána arról, hogy azok hová vezetnek: Isten békességéhez. Természetesen van több út is, amin keresztül Isten a békességhez vezet minket, de most ezt a hármat emeli ki az apostol. Mivel ezek nagyon jól ismertek, ezért csak néhány szót szeretnék ezekről szólni.

Az első út az öröm. *„Örüljete az Úrban!”*: a kivételes öröm, az Úrban való igazi öröm! Az öröm nélküli hívő élet arról beszél, hogy szívünk keserűséggel, a bűneink miatti aggodalommal, a világ gondjaival, megbántottsággal, sértődöttséggel, és még sorolhatnánk, hogy mi minden mással van tele. Gondolataink is erről beszélnek. Igazából a szomorú hívő gondolatai mögött az az elképzelés áll, hogy Isten kisebb az én gondjaimnál és bajaimnál. Mivel nincs öröm az életemben, úgy gondolok Istenre, hogy Ő nem ajándékoz meg engem olyan dolgokkal, amiknek örülhetek. Nem veszem észre az Ő mindennapi áldásait, nem veszem észre azt, hogy milyen gazdagsággal

ajándékoz meg engem. Ha nincs igazi öröm a szívünkben, akkor még az Úr szabadításának igazi értékét sem láttuk meg. Mert még ha a körülményeink is rosszra fordulnának, ha szívünk is megcsal bennünket, akkor is Isten hű marad, és Jézus Krisztus kereszttáldozata érvényes marad ránk nézve. Ha másra nem, a keresztre mindig nézhetünk, és abban mindig örömet lelhetünk. Pál apostol ezért arra hívja fel a figyelmünket, hogy mindig van minek örülni az Úrban! Legfőképpen annak a békességnek, amit Jézus Krisztus szerzett és ad nekünk!

Másodszor Isten a szelídlelkűség útján vezet bennünket. Ugyanis ez elválaszthatatlan az Istennel való békességünktől. Akinek ugyanis a szíve békességgel van tele, az Istennel megbékélt, az másokkal szemben is szelíd lesz. Jézus Krisztus erre szólít fel bennünket, tanítványait: *„tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok”*. Mert aki a sok háborúság, harc és küzdelem után megkapja az igazi békességet Istentől, akkor az az emberekkel való kapcsolataiban is a békességet fogja keresni. Mindenben! Mindenben a békességet. Ezért mondja azt Jézus Krisztus, hogy a békességre igyekezők *„Isten fiainak mondatnak”*. Akik pedig szelídek és békességre igyekezők, azoknak a gondolataik is ezek körül forognak: hogyan akar engem Isten úgy vezetni, hogy akár két ember között békességet teremtsék, vagy éppen hogyan akar engem szelíd szívűvé tenni, hogy én másokkal szemben ne a háborúságot, hanem a békességet keressem. A békességhez vezető egyik út a szelídség útja.

Harmadszor pedig az imádság útját adja elénk az Úr. *„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.”* Két dolog miatt is fontos az imádság. Először is azért, mert amíg nincs hova letennünk a gondjainkat, aggodalmainkat, addig nincs igazi békességünk, addig ezek ott maradnak a szívünkben, és zavarnak bennünket, és meggátolnak az Istennel való hálaadásban. Ezért Pál rámutat Istenre: mondd el Neki imádságban mindazt, ami aggaszt, mindazt, ami megterhel téged, és Nála nyugalmat lelsz. Őrá lehet tenni minden terhünket, ezt pedig az imádság során megvallott bizalom által tehetjük meg. Másodszor pedig Isten azért akar az imádság útján vezetni minket, és azért ajánlja azt nekünk, mert az mindig Isten elé állít minket, és az, hogy már önmagában véve is Isten elé állhatunk, már arról beszél, hogy megbékéltünk Ővele, mert Isten megbékéltetett bennünket magával. Ha még mindig bűnösök lennénk, nem állhatnánk Őelé, mert Isten a bűnt nem viseli el, mi pedig telve vagyunk bűnnel. Mivel azonban megbékéltetett minket, mert Jézus Krisztus önmagát adta, ezért már az imádság lehetőségéről is az Őtőle kapott békességnek kellene eszünkbe jutnia.

Jézus Krisztus az apostoloknak is az imádságot ajánlja, amikor a Gecsemáné kertjében az a kísértés fenyegette őket, hogy elhagyják Őt, nemcsak fizikailag, hanem szíveikben és gondolataikban. Ezért mondta nekik: *„vi-*

gyázzatok és imádkozzatok, (...) mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen". Az imádság által Istennel magával szembesülünk, és ezért a gondolatainkat is Őrá igyekszünk irányítani. Ezért ajánlja nekünk az Úr az imádság útját, emlékeztet bennünket a Vele való megbékélésre.

Pál apostol tehát 3 útról beszél, amely elválaszthatatlan Isten békességétől: az Úrban való öröm, a szelídlelkűség és az imádság. Amennyiben ezekben vezet minket Isten, és Őtőle szüntelen elkérjük azt, hogy ezeken legyünk képesek járni, ezekben tudjunk élni, akkor Isten ígéretét be fogja teljesíteni: *„az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.*” Az az ember, aki ezekben gyakorolja magát, annak a gondolatai is Krisztus Jézusban lesznek, azért mert nem tud megmaradni ezekben, csakis Ővele, és ezért mindig Őhöz fordul. Ha már az ember az öröme, a szelídlelkűségre és imádságra törekszik, már ez önmagában véve Istenhez vezeti őt, a gondolatait, és a szívét.

És hogy ez mennyire valóság lehet az életünkben, azt legjobban Pál apostol példája mutatja meg nekünk. Pál a levelét a filippibeliekhez írta. Ők maguk szemtanúi voltak ennek, hogy Isten hogyan őrizte meg Pál szívét és gondolatát a Krisztus Jézusban. Mert amikor Pált társával, Szilásszal együtt jogtalanul, nyilvánosság előtt megalázták, megvesszőzték és a filippibeli börtönbe zárták, Isten mindezekben megőrizte Pált. Pálék képesek voltak szelíden viselni a megvesszőzést az evangéliumért. Már ott, a vesszőzés során is háboroghatott volna a lelkük, panaszkodhattak volna, haragudhattak volna, mondhatták volna, hogy „de hát én római állampolgár vagyok, engem nem lehet csak így elítélni, megvesszőzni és börtönbe zárni”, mégis szelíden viselték mindezt a fenyítést. A szelídlelkűség, Isten Lelke nyomán ott volt bennük. A börtönben éjfél körül imádkoztak (nem azonnal, amikor bekerültek), némi időnek kellett eltelnie. De mit végzett el Isten Lelkének munkája ebben a két emberben? Hogy az imádság útjára lépjenek. És helyzetüket, lelki és testi fájdalmaikat imádságban Isten elé vitték. És hogy Isten békességet adott nekik ebben a helyzetben is, arról mi sem beszél jobban, mint az az öröm, amely az Istent dicsőítő énekek éneklésében mutatkozott meg, mert ez a két ember, miután imádkozott, elkezdte dicsőíteni Istent. Szelídlelkűség, imádság, az Úrban való öröm, és mindvégig Istennek békessége. Pál és Szilász szíve és gondolatai elfordulhattak volna Istentől, ahogyan manapság sokak esetében meg is történik ez. Kisebbségi szenvedések és bajok idején is már azonnal vádolni kezdjük Istent, számon kérjük Őt, vagy legalábbis elcsüggedünk, és nem fordulunk Őhöz. Pál gondolatai azonban megmaradtak Krisztus Jézusban még ilyen helyzetben is. Az Ő érdeme volt ez? Nem! De Isten ajándéka, aki a szelídség, imádság és a Benne való öröm útján vezette őt.

És Isten nem akar minket sem más úton vezetni, minket sem akar más módon megőrizni Krisztus Jézusban. Advent ideje alatt mindig arról beszélünk, hogy hogyan figyelünk mi Istenre, és hogyan várjuk Őt. Ez az ige arról

MEGŐRIZTETNI JÉZUS KRISZTUSBAN

beszél, hogy Isten hogyan őrizz meg bennünket, a szívünket és gondolatainkat Krisztus Jézusban. Kérjünk, testvérek, erőt és Isten Szentlelkének vezetését, hogy valóban az Őtőle kapott békesség megőrizze szívünket és gondolatainkat Krisztus Jézusban!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, Teremtő Istenünk, hogy Egyszülött Fiadban megbékéltettél magaddal minket. Hálát adunk Neked azért, hogy ezt a békességet kínáld nekünk, és köszönjük Szentlelked munkáját a szívünkben, hogy hittel el is fogadhatjuk azt Tőled!

Magasztalunk azért is Téged, hogy formáld a mi szívünket és gondolatainkat, hogy megújuljon a mi értelmünk, és különbséget tudjunk tenni jó és rossz között. Látod, Urunk, hogy mennyire szükségünk van erre, mert szívünk hajlamos arra, hogy Nélküled akarjon valamit jónak vagy rossznak gondolni, annak tartani. Köszönjük, hogy teljes értelmünkkel Benned bízhatunk, hogy ne a magunkéra támaszkodjunk.

De még inkább köszönjük azt, hogy pajzsunk és erős várunk vagy, mert megőrizöl minket, még szívünket és gondolatainkat is. Az ezeket ért támadásokat mi a legtöbbször észre sem vesszük, köszönjük Neked, hogy amikor a mi figyelmünk lankad, Te akkor is védsz és óvsz minket.

Hálát adunk Neked a Benned való öröm, a szelídség és az imádság lehetőségéért, amelyen keresztül vezetni akarsz minket. Hisszük, Urunk, hogy ahogyan a hitben való növekedés, úgy a Te útjaidon való előbbre jutás is Tőled van, ezért kérünk, hogy továbbra is vezess minket ezeken az utakon, segíts nekünk előrébb jutni azokon.

Kérünk Téged, hadd maradjunk Benned, hogy Veled élhessünk, és Téged várhassunk minden nap. Szeretnénk Neked hálás gyermekeként élni a Te dicsőségedre valódi gyümölcsöket teremve. Ebben is segíts minket, a hétköznapi harcainkban, amikor saját bűneinkkel, gyarló óemberünkkel küzdünk. Te legyél szívünkben a győztes Úr!

Köszönjük, Urunk, a testvéri közösséget, gyülekezetünket, amelyen keresztül tanítasz, erősítesz, példát adsz számunkra. Köszönjük azoknak a testvéreknek az életét, akiknek az életében megmutatkozhat Lelked munkája révén a Benned való öröm, a szelídség, vagy az imádságban való állhatatosság. Kérünk, hogy az ő példájuk bátorítson bennünket. És kérünk Téged, hogy Te, aki képes vagy minket megtartani ama napra, amikor személyesen találkozhatunk Veled, vidd véghez a mi szívünkben a megkezdett munkát. Kérünk, legyél továbbra is őrízőnk és vezérlő Pásztorunk.

Ámen.